

Tozlu Yaşanmışlıklar Rafı Düğme

– saklı bahçe · 08 Temmuz 2020

"Çekiştirme şu düğmeni" diye bağırarak dükkandan içeri dalan kadın, bir yandan çocuğunun düğmesini çekiştiren elini tutmaya çalışırken bir yandan da etrafına bakınıyordu; "Ne değişik bir yer burası, ne satıyorsunuz?"

"Sessizlik" diye fısıldayan adama dikkatle baktı kadın ama o gözlerde ki adını koyamadığı duygu karşılık vermesini engelledi. Bir ihtar olsa bu kadar samimi bakmazdı herhalde, diye düşünerek omzunu silkti. Zaten uzun süreli düşünemeyen insanların aceleci tavrıyla dükkana tekrar göz gezdirdi.

"Çocuk kitapları var mı sizde?"

"Elbette."

"Ne tarafta peki? Ben ömrümde bu kadar büyük dükkan görmedim. Ah, benim çocuk da fırsat bilip kaçtı yanımdan. Oğlum neredesin?" diye bağırdı kadın ucu bucağı görünmeyen raflara doğru.

Neyse ki ikisi de aynı anda görmüşlerdi çocuğu ve kadın önde, adam arkada ilerlemeye başladılar.

"Ne var burada? Ay bunlar ne saçma sapan şeyler, hepsi eski püskü..bunları satmıyorsunuzdur umarım!"

"Elbette." dedi adam ikinci kez.

"Şunlara bak, yarısı olmayan kitap, yırtık defter, kırık eşyalar..Nereden bulursun sen de bu pis tozlu yerleri!" diyerek tekrar çocuğu çekiştirmeye başladı.

"Şu çocuk kitaplarının yerini gösterir misiniz?" diyerek önden yürümeye başlayan kadın, adamın ters istikamette yürümeye başladığını görünce gözlerini devirip dönerek peşinden gitti.

Neyse ki uzun bir koridor boyunca uzayan kitaplar dikkatini dağıtmış, açık büfe karşısında ne yiyeceğini şaşırılmış aç gözlü bir müşteri gibi bakışları iştahla parlıyordu.

"Ben bu kadar çok çocuk kitabını hiç bir yerde görmedim!" diyen kadın tekrar sabırsızlıkla etrafına bakındı.

"Yine nereye gitti bu çocuk?"

Adam ise çocuğun nerede olduğundan emin bir şekilde tozlu raflara doğru bakarak gülümsedi.

"Karar verdiğinizde beni arka bahçede bulabilirsiniz," diyerek yürümeye başlayan adamın arkasından seslendi kadın;

"Bu kadar kitabın içinden ne seçeceğimi nereden bileceğim! Siz bize bir tavsiyede bulunun. İnanın çocuğum diye demiyorum, başını kitaptan kaldırmaz. Biz de eğitimi için varımızı yoğumuzu döküyoruz bir tanecik çocuğumuza" diyerek gülümseyen kadının çocuğa bakmasıyla kaşlarını çatması bir oldu.

"Çekiştirme çocuğum diyorum şu düğmeni, koparacaksın şimdi! Evet, ne diyordum, en iyi yerlere gelecek benim çocuğum, her şeyin en iyisini hak ediyor."

"En iyi yerlerden kastınız ne peki?"

"Nasıl bir soru bu! En iyi eğitimleri alsın, Amerikalarda okusun..haa bu arada ingilizce eğitimine de başladık, dili ingilizce olan kitaplar olursa şahane olur," diyen kadını bir el işaretiyle bekleten adam az ilerideki raflardan iki kitap getirip kadına uzattı. Kitapları eline alan kadın elinde evirip çevirdikten sonra yüksek sesle başlıklarını okudu.

"İyi de bunlar klasikler, küçücük bir çocuğun bu ağır kitapları okumasını beklemiyorsunuz herhalde!"
"Çocuk için değil hanımefendi, bu kitaplar sizin için. Bugün için tavsiye edebileceğim tek kitaplar bunlar."

"Ay aman kitaplardan anlamadığınız belli, aklınızca elinizdeki satılmayanları bana kakalamaya çalışıyorsunuz, neyse biz bakarız kitaplara!"

"Bugün için başka satılık kitabım yok, şimdi izninizle dükkanı kapatıyorum, bu iki kitabı almayı düşünürseniz beni arka bahçede bulabilirsiniz."

İlerlerken yolu uzatmaya karar verip tozlu yaşanmışlıklar rafının olduğu koridordan geçti. Elinde ki kırık maketi merakla inceleyen çocuğun yanına yaklaşırken omzunu hafiften sıkıp göz kırptı. Bahçede ki tahta masaya oturduğu sırada dış kapının hırsla çınlayan sesine kulak verip hüznle gülümsedi. Bugün hiç bir yaşanmışlığı yazamayacağıнын hayal kırıklığıyla önündeki sayfalara ve kaleme baktı. Bazı insanların hikayesi olmazdı, bunu iyi biliyordu. Neyse ki doğa kendini yazmayı bitiremeyeceği güzelliklerle doluydu. Derin bir iç çekip ağaç yapraklarının rüzgarla fısıldaşmalarına kulak verdi ve o anda aklına gelen alıntıyı tekrarladı;

-Bazen bir söz yoktur, o gün ne olduğunu özetleyecek zekice bir ayrıntı yoktur, bazen gün sadece biter.- Bugün de böyle olsun, diye düşünürken yavaşça toparlandı ve dükkanı kapatmak üzere bahçeden içeriye geçti. Uzun koridorda yürürken alışkanlık üzere tozlu yaşanmışlıklar rafına doğru ilerledi ve rafların önünde biraz oyalandı. Tam raftan uzaklaşıyordu ki gözü mini minnacık yuvarlak bir şeye takıldı ve eline alıp dönderirken yüzü gitgide aydınlanmaya başladı. Küçük çocuğun çekiştirdiği düğmeydi bu! Çocuk bu raflarda o kadar oyalanmıştı ki buranın bir hikayesi olduğunu anlamış ve kendi yaşanmışlığını bırakmıştı. O minicik bedenden böyle bir mantık şaşılacak şeydi doğrusu! Üstelik insanların kendisini şaşırtmayacak kadar tecrübe sahibi olduğunu düşünürdü ve bu yargısı çocukla yerle bir olmuştu. "İşte aradığım çirak, yerime yetişecek evlat" dedi kendi kendine. Şu koca dükkanı devredebileceği kimse olmamasının hayal kırıklığı şimdi yerini büyük bir umuda bırakmıştı. Biliyordu ki çocuk annesinin pençelerinden kurtulduğu an soluğu yine burada, bu raflarda alacak ve tozlu yaşanmışlıklar hep devam edecekti. Yaşından beklenmeyen bir çeviklikle arka bahçede ki masasına doğru ilerledi. Bu sefer sayfalarda ikisinin de hikayesini içine alan koca bir yaşanmışlık olacaktı ve arasında da küçük beyaz bir düğme.

Aslıhan Savaş